

Arrest

nr. 348 327 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 6 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor omdat, met toepassing van artikel 39/69, §1, tweede lid, 6° van voormelde wet van 15 december 1980, het niet in de taal bepaald op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Aanvullende nota

Verzoeker dient op 23 april 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij repliek voert tegen de grond van voormelde beschikking.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 24 april 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een aanvullende nota neer. Hij meent dat er voldoende elementen voorhanden zijn om over te gaan tot “een taalkundige regularisatie” en zijn beroep alsnog ontvankelijk te verklaren. Voormelde beschikking berust op louter formele gronden en doet niets af aan het gegeven dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Griekenland moet worden onderzocht. De verplichting om hem een toegankelijk rechtsmiddel te verschaffen vloeit voort uit “de Europese jurisprudentie” en de “formele onregelmatigheid” dat zijn verzoekschrift is gesteld in het Frans mag er niet toe leiden dat zijn vrees niet wordt onderzocht. Bijgevolg is er aanleiding om zijn beroep ten gronde te behandelen.”

6. Verzoeker dient daags voor de zitting een “aanvullende nota” in “betreffende de situatie van de verzoekende partij: Presentatie van de noodzaak om het beroep in overweging te nemen”. Daarbij licht hij “als een voorlopige kwestie” toe:

“De aanvrager verwijst in zijn beroepsprocedure met name naar de verschillende ontwikkelingen. De verzoekende partij heeft middels deze nota de eer om het volgende te doen:

- 1. verzoek om taalkundige regularisatie van het in het Frans ingediende beroep;*
- 2. om het beroep ontvankelijk te laten verklaren;*
- 3. om te voorkomen dat een louter formele onregelmatigheid de zaak een inhoudelijk onderzoek ontnaemt naar het risico van een behandeling die verboden is door artikel 3 van het EVRM.”*

Ter zitting legt verzoeker dezelfde aanvullende nota neer.

De Raad wijst er vooreerst op dat in artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is voorzien in het procedurestuk “aanvullende nota”, waarbij wordt geduid: *“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”*

Een aanvullende nota kan evenwel niet worden aangewend om een inhoudelijke repliek te ontwikkelen tegen een beschikking van de Raad, quod in casu.

Aanvullende nota's kunnen niet worden aangewend als uitbreiding van het ingediende verzoekschrift. De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is namelijk niet bedoeld om door middel

van een aanvullende nota nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken. Een aanvullende nota dient niet om het verzoekschrift uit te breiden of om het te regulariseren, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting en het verzoek tot regularisatie geen rekening worden gehouden.

Hierbij wordt benadrukt dat een regularisatie slechts mogelijk is in de in artikel 39/69, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen. Een verzoekschrift dat foutief werd opgesteld in het Frans, betreft geen regularisatiegrond.

Evenmin kan het volstaan ter terechtzitting algemeen te verwijzen naar de in de aanvullende nota verstrekte toelichtingen. De Raad herhaalt dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door deels algemeen te verwijzen naar voormelde schriftelijke neerslag blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

7.1. Verzoeker betwist ter zitting voorts niet dat zijn verzoekschrift is opgesteld in het Frans.

De Raad verwijst naar artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het gebruik van de talen door de partijen die voor de Raad verschijnen en dat het volgende substantiële vormvoorschrift met betrekking tot het beroep bepaalt:

“De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

[...]

In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4. [...]”

Het niet naleven van dit substantiële vormvoorschrift brengt aldus de niet-ontvankelijkheid van het beroep met zich mee.

De Raad wijst tevens op artikel 39/69, §1, tweede lid, 6° van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid moet worden ingediend in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4 van dezelfde wet.

7.2. De taalregeling vervat in artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet raakt de openbare orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met toepassing van voormeld artikel 51/4 het Nederlands als taal van de procedure werd bepaald (bijlage 26).

Bijgevolg dient het verzoekschrift, zoals het verzoek om internationale bescherming in het Nederlands werd onderzocht en de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld, ook in het Nederlands te zijn opgesteld.

Bovendien heeft de verwerende partij in de akte van kennisgeving bij de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven: *“Verder kan nog worden verwezen naar de algemene procedureregeling, meer bepaald naar de artikelen 39/69 tot 39/77 van de Vreemdelingenwet en het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij verzoeker erop attent heeft gemaakt met welke procedurele bepalingen, waaronder de taal waarin het verzoekschrift moet worden ingediend, hij rekening moest houden bij een procedure voor de Raad.

7.3. In casu is het Nederlands de taal van de rechtspleging zodat wordt vastgesteld dat het verzoekschrift, dat werd opgesteld in het Frans, niet ontvankelijk is (RvS 12 augustus 2014, nr. 10.726 (c)).

Het betoog van verzoekers advocaat ter zitting, die loco de dominus litis verschijnt, wijzigt hier niets aan en vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Van de dominus litis mag worden verwacht dat zij bekend is met de relevante taalwetgeving en deze ook correct weet toe te passen. De Raad vermag de fouten van de dominus litis niet recht te zetten en het behoort ook niet tot zijn bevoegdheid om zich hierover uit te spreken, maar het komt verzoeker toe om hier desgevallend verdere stappen in te zetten.

Daar artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet van openbare orde is en de artikelen 39/18 en 39/69 van de Vreemdelingenwet stellen dat het verzoekschrift, op straffe van niet-ontvankelijkheid, moet worden ingediend in de taal die is bepaald bij het indienen van het verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig

artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, zou de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden, mocht hij het beroep toch ten gronde behandelen.

7.4. Waar ter zitting het belang van toegang tot de rechter wordt benadrukt, wijst de Raad erop dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verzoeker toont niet aan dat hem in casu geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In zoverre nog wordt verwezen naar artikel 3 van het EVRM, stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing op zich geen terugkeerbeslissing of verwijderingsbeslissing inhoudt (zie in deze zin EHRM, niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 27 november 2025, nr. 63620/19, N.R. v. België, pt. 20).

8. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 3 februari 2025 opgenomen grond. Het verzoekschrift, opgesteld in het Frans, is, met toepassing van artikelen 39/18 en 39/69, § 1, tweede lid, 6° van de Vreemdelingenwet, niet ontvankelijk omdat het niet werd opgesteld in de taal van de rechtspleging, in casu het Nederlands.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO